'Ik weet dat het niet mag, maar toch...'. 'Nee', zegt mamma's vinger.
FOTO'S GONDA MEURS

Interview

De internationale fotocompetitie van de FPJA, de Family Photojournalist Association, wordt vier keer per jaar gehouden. Dit keer, de eerste wedstrijd dit jaar, waren er zo'n drieduizend foto's ingezonden door fotografen uit de hele wereld. dayinmylife.nl, fpja.com.

Boos als je vader je niet laat winnen met een computerspel.

Met vijf jonge kinderen tegelijk eten is niet makkelijk.

Nog gauw even iets doen en dan is je baby het zat.

Dat 'gewone dagje' staat voor het echte leven

Met het hele gezin en een fotograaf de hei op of naar het strand om vast te leggen hoe de familie was 'voor later'. Wordt veel gedaan, maar kan veel mooier volgens fotografe Gonda Meurs (36) uit Hilversum. Hoe dan? „Door een gezin een dag te volgen bij de dagelijkse bezigheden en dat vast te leggen."

Heel gewone dingen en tegelijk heel bijzondere: moeder en dochter met de slappe lach op de bank, een zoon die van zijn vader verliest met een computerspelletje. „Pas dan zie je het echte karakter van de kinderen, vang je die prachtige schaterlach, boze blik of juist dat bedachtzame. Dan zie je de band die er is tussen kinderen en ouders."

Meurs is 'Day in my life' fotografe; Ze maakt fotografie documentaires door een gezin een hele of halve dag te volgen. „Van het ontbijt tot het verhaaltje voor het slapen gaan en wat er tussendoor gebeurt." Op een dag met gewone beslommeringen: voetballen, naar de speeltuin

> 'Ik word echt gelukkig van fotograferen'

om de hoek, samen een boek lezen. Het concept documentaire familiefotografie is niet door haar verzonnen - dat komt uit Amerika - maar wordt wel met succes door de fotografe in Nederland uitgevoerd. „Ik heb onlangs acht prijzen gewonnen bij de internationale fotocompetitie van de FPJA, de Family Photojournalist Association", vertelt ze trots.

De fotografe liep als kind altijd al met een camera rond en studeerde in 2011 af aan de fotovakschool. In 2015 koos ze definitief voor het vak. „Omdat ik daar echt gelukkig van word." Een keuze waar ze tot op de dag van vandaag geen spijt van heeft.

Tijdens zo'n 'dag uit het leven' beweegt ze onzichtbaar mee met het gezinsleven. „Ik praat alleen als het echt nodig is, blijf op de achtergrond. Als ik er net ben, gaan sommige kinderen zich heel erg uitsloven of zijn ze juist heel verlegen. Dat is meestal na een half uurtje wel weg. En anders leg ik mijn camera weg en ga ik even met ze spelen of kletsen." De ouders weten natuurlijk waarvoor ze kiezen als ze Meurs inhuren. „Maar ik vraag wel van tevoren: wat mag ik niet fotograferen? Daar hou ik rekening mee. Ik ga ook niet mee de badkamer in." Op een doorsnee gezinsdagje schiet ze wel vierduizend tot vijfduizend foto's, waarvan ze er tweehonderd tot 250 selecteert.

Voor de wedstrijd zond ze 25 in, de foto's met de hoogste wow!-factor. „Dat is als alles samenvalt, een mooie lichtinval, mooie compositie en dan gebeurt er iets moois of unieks: een kind dat schaterlacht of met zijn fiets bijna in een plas water valt." Het zijn beelden waarop je echte emoties ziet en de band tussen mensen. Zoals de foto van de peuter op het aanrecht. Zijn moeder heeft het aanrecht schoongemaakt en zoonlief wil nog wat meel in de beslagkom gooien. De waarschuwende vinger van moeder vertelt dat het niet mag.

Blijven volgen

De foto van de moeder met vijf kinderen aan tafel is voor haar heel bijzonder. „Ze kreeg eerst een tweeling en twee jaar later een drieling." Ze is er al twee keer geweest en hoopt het gezin de komende jaren te blijven volgen. „Een uniek en vooral leuk gezin. Hoelang ik dat wil doen? Zolang ik het leuk vind. Misschien tot aan de basisschool of de middelbare school van de kinderen. Kijken hoe de band tussen de tweeling is, tussen de drieling en hoe de tweeling en drieling met elkaar omgaan. Dat zou mooi zijn."

„Kijk, iedereen heeft foto's van vakanties, verjaardagen, pretparken. Maar later dat 'gewone dagje' terug kunnen kijken is heel gaaf. Dat is een dag die jouw jeugd tot jouw jeugd heeft gemaakt. Dat is jouw leven."

Yvonne Hulsbos